

מתנת יום ההולדת

היו פעם שתי ידידות. לראשונה קראו יוליה ולשניה קראו יוליה. או אולי להפך. כשהגיע יום הולדת ליוליה, חברתה יוליה החליטה לתת לה מתנה יפה. והיא רצתה גם שהמתנה תשלח בצורה מיוחדת. היה לה כלב, שאיתו כבר ביקרה בביתה של יוליה פעמים אחדות, והוא הכיר היטב את הדרך לשם. לכן היא חשבה שיהיה זה יפה אם הכלב יביא את המתנה לחברתה. היא קשרה לולאה סביב חבילת המתנה, תלתה אותה על צווארו של הכלב ואמרה "רוץ עכשיו ליוליה!"

הכלב התחיל לרוץ מהר על המדרכה המובילה לביתה של יוליה. אבל בדרך עבדו בנאים, ואלה העמידו שלט "הלכי הרגל, נא לעבור לצד השני של הרחוב. כאן בונים!" אלה שהכלב לא ידע לקרוא.

הוא המשיך ישר על במדרכה ונפל לבור שהיה חפור שם. הוא ישב שם אומלל והתחנן שיוציאו אותו. בבור עבד בנאי. "מה תלוי לך כאן, על הצוואר?" שאל "הבה נראה" ורצה להוריד את החבילה. "לא, לא, אל תיקח את זה" אמר הכלב "זו מתנה ואני מוכרח להביא אותה ליוליה, שהיום יום הולדת שלה." "מדוע לא אמרת מיד" אמר הבנאי ועזר לכלב לצאת מהבור. הכלב המשיך לרוץ ובסוף הגיע לביתה של יוליה, עייף מאוד. הוא דפק בדלת ונבח כדי שיוליה תפתח לו. אבל את הדלת פתחה דווקא אמא של יוליה. היא הביטה על החבילה ואמרה "הו, כמה זה יפה. חבל שיוליה לא בבית עכשיו. היא חוגגת את יום ההולדת שלה אצל הסבים." הכלב הסתובב והלך. מה יעשה עכשיו?

האם יחזור ליוליה הראשונה? לא, הרי היא ביקשה שיביא את המתנה ליוליה. אבל הסבים של יוליה גרו בכפר, רחוק משם. אילו הלך לשם לא היה מגיע עוד באותו היום. וזה היום יום הולדת של יוליה!

למזלו הוא ראה ארנבת שעברה לא רחוק. "הי, ארנבת!" קרא "את רצה מהר יותר ממני. אולי תביא את המתנה ליוליה, שחוגגת את יום ההולדת שלה אצל הסבים?"

הארנבת הסכימה והכלב הוריד את החבילה מצווארו ושם אותה על צווארה של הארנבת. זו התחילה מיד לרוץ מהר כמו חץ מקשת. היא רצה, ורצה מהר מאוד, אבל כדי להגיע לכפר, בו גרו סבים של יוליה הייתה צריכה לעבור דרך יער. ושם עברה ליד עמדה של ציידים, בה ישב צייד אחד. הוא ראה את הארנבת, הרים

רובה ורצה לצוד אותה. "לא!" קראה הארנבת "אל תהרוג אותי! אני הבטחתי להביא את המתנה ליום הולדת של יוליה. זה יום ההולדת שלה היום."

"אהא" אמר הצייד "למה לא אמרת זאת מיד?" הוא הוריד את הרובה ונתן לארנבת לעבור בשלום.

בסוף הארנבת הגיעה לביתם של הסבים של יוליה. היא התנשפה קשה, אבל בכל זאת הצליחה להגיע בזמן. בדלת לא היה פעמון והארנבת קפצה מספר פעמים אל הדלת ודפקה בה, כדי שיוליה תפתח. אבל את הדלת פתחה סבתא של יוליה. היא הביטה על החבילה ואמרה "הו, כמה נחמד. חבל רק שיוליה לא בבית. סבא הזמין אותה לקרקס והם נסעו יחד העירה."

הארנבת הסתובבה והלכה משם. מה

תעשה עכשיו עם החבילה? הרי זה יום
ההולדת של יוליה. צריך להביא את
המתנה לקרקס שבעיר. היא רצה ביער,
אבל התחיל כבר להחשיך והיא פחדה
שלא תמצא את הדרך העירה.
למזלה היא ראתה ינשוף שישב על ענף
העץ. "הי, ינשוף!" קראה "אתה רואה טוב
יותר ממני. אולי תוכל להביא את החבילה
הזו ליוליה שנסעה לקרקס? היום יום
ההולדת שלה."
הינשוף עף מהעץ, הארנבת שמה עליו
את החבילה והוא עף. הוא עף ועף עד
שהגיע העירה. אלא שבעיר דלקו כבר
פנסי רחוב ואלה סנוורו את הינשוף. הוא
לא ידע איך לעוף, אך פתאום ראה תחת
הגג של בניין ונכנס פנימה כדי לברוח
מאור הפנסים. שם הוא ישב ושקל איך
להגיע לקרקס. פתאום נדלק אור חזק
בחור בו הוא ישב וסנוור אותו שוב. עכשיו

הוא לא ראה כבר כלום.
זה היה בעל הבית, ששמע את הציפור
כשהיא מתיישבת תחת הגג. הוא עלה
לשם וכשגילה ינשוף יפה סגר את הפתח
כדי לתפוס אותו.
"לא!" קרא הינשוף "אנא, אל תסגור אותי!
אני הבטחתי להביא ליוליה בקרקס את
מתנת יום ההולדת שלה!"
"אהא, למה לא אמרת זאת מיד" אמר
בעל הבית. הוא פתח את הפתח ונתן
לינשוף לעוף הלאה. אלא שהפנסים עדיין
סנוורו את הינשוף והוא נאלץ לחזור ליער
עם החבילה. מה יעשה עכשיו? הרי הוא
מוכרח להביא את המתנה ליוליה
שבקרקס. ופתאום הוא ראה צבי, שעמד
בין העצים.
"צבי! הרי אור הפנסים לא יסנוור אותך.
אולי תביא את החבילה, מתנת יום
ההולדת, ליוליה שיושבת עכשיו בקרקס?"

"סבא, ראה!" קראה "שם עומד צבי עם חבילה תלויה על הקרניים."
יוליה רצה אל הצבי כדי ללטף אותו וראתה פתאום שעל החבילה כתוב "ליליה ידידתי הטובה ביותר, מיוליה."
"סבא!" קראה יוליה "זה בשבילי!"
והורידה את החבילה מקרני הצבי. היא הסתובבה כדי להראות לסבא את החבילה. אך כשרצתה להודות לצבי, כבר לא ראתה אותו שם. הוא חזר מהר ליער. יוליה פתחה את הניר של החבילה בהתרגשות גדולה והוציאה את המתנה. ומה הייתה המתנה שקיבלה יוליה מיוליה? אינני יודע. היא לא סיפרה לי.

הצבי הסכים והינשוף תלה את החבילה על הקרניים שלו. הצבי התחיל מיד לרוץ עד שהגיע העירה. אבל צבאים לא יודעים איך מתנהלת התנועה בעיר, והצבי עבר את הרחוב באור אדום! בדיוק אז עברה במקום ניידת של המשטרה. שני שוטרים קפצו ממנה ועם אקדחים שלופים רצו לעצור את הצבי.
"לא!" קרא הצבי "אל תירו בי. אני מוכרח להביא את מתנת יום ההולדת ליוליה שיושבת עכשיו בהצגה בקרקס!"
"אז למה לא אמרת זאת מיד" אמרו השוטרים, והתחילו לנסוע בניידת שלהם ישר לקרקס, כשהצבי רץ אחריהם. וכך קרה שלפני אוהל הקרקס עמד באותו הערב צבי עם חבילה על קרניו. בדיוק נגמרה ההצגה והאנשים שיצאו מהאוהל חשבו שהצבי שייך לקרקס.
בסוף יצאה גם יוליה עם סבא שלה.